

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/163/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313230760
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2313230760.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpeného splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovaným: 1/ T. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXXX, 2/ E. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom G.. T. XXX, XXX XX Q., právne zastúpený: JUDr. Bohdan Jakubis, advokát so sídlom Dobrovičova 13, Bratislava, 3/ T. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX, o zaplatenie 3.180,60 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 23C/224/2014-2020 zo dňa 17.10.2018 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaní I., III. majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. žalovaným priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497, Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 a 4, § 53 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 5, ods. 9, § 54 ods. 1 a ods.2, § 524 ods.1, § 525 ods.1, ods. 2, § 39, § 526 ods.1, ods. 2, § 528 ods.1 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 1 ods.2 písm. a), § 4 ods.1, ods. 2 ods. 3, ods. 5 a ods. 6 zákona č.258/2001 Z.z o spotrebiteľských úveroch, § 255 ods.1, § 262 ods. 1, Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) ako veriteľ a právny predchodca žalovaných 1/ a 3/ (pôvodne žalovaný 1/ P. B., nar. XX.XX.XXXX) ako dlžník uzavreli dňa 24.08.2005 Zmluvu o splátkovom úvere („Úverovú zmluvu“) č. 0182674136, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanému vo výške 3.983,27 eura (120.000,- Sk) jednorazovo na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, s nasledovnou špecifikáciou: druh úveru: ÚverPLUS na bývanie s premenlivou úrokovou sadzbou 10,60 % ročne v deň podpisu zmluvy, poplatok za poskytnutie úveru: 4.000,- Sk splatný v deň podpisu zmluvy, poplatok za správu úveru: 50,- Sk/mesačne, výška splátok 1.681,- Sk mesačne k 10. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky: 10.09.2015, konečná splatnosť úveru: 10.08.2015, splatnosť úrokov: posledný deň kalendárneho mesiaca, spôsob splácania inkasom z inkasného účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, číslo účtu dlžníka: č. XXXXXXXXXXX/XXXX, účel úveru: rekonštrukcia.

4. V zmysle Dodatku č. 1 k zmluve o splátkovom úvere č. 0182674136 zo dňa 08.10.2015 sa zmluvné strany dohodli, že predmet zmluvy v základných podmienkach úverovej zmluvy sa mení nasledovne - druh úveru: z úveru plus na bývanie na úver bezúčelový, výška úrovej sadzby: z typu premenlivá 10,60 % v deň podpisu zmluvy na typ premenlivá 12,60 % p.a. v deň podpisu dodatku, výška splátok: z 1.681,- Sk na 1.816,- Sk.

Podľa Dohody o ručení uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a žalovaným 2/ dňa 24.08.2005, žalovaný 2/ ako ručiteľ vyhlásil, že uspokojí pohľadávky veriteľa zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX/XXXX uzatvorenej medzi veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s. a dlžníkom P. B., nar. XX.XX.XXXX, a to v prípade, ak dlžník neuhradí veriteľovi pohľadávku riadne a včas, a to aj bez doručenia výzvy na plnenie dlžníkovi.

Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE v spojení s Prílohou č. 1, súd zistil, že medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a spoločnosťou EOS KSI Slovensko s.r.o. ako postupníkom bola dňa 04.11.2009 uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok, pričom medzi postúpenými pohľadávkami bola aj pohľadávka voči právnemu predchodcovi žalovaných 1/ a 3/ a voči žalovanému 2/ vo výške 7.278,22 eura (istina 6.402,39 eura) s príslušenstvom (úroky 875,83 eura) vyplývajúca zo zmluvy o úvere č. 182674136 zo dňa 24.08.2005.

5. Listom zo dňa 20.11.2009 oznámil právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa a.s. právnemu predchodcovi žalovaných 1/ a 3/, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE uzatvorenej dňa 04.11.2009 postúpil pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o úvere č. 182674136 vo výške 7.278,22 eura s príslušenstvom žalobcovi. Podľa predloženej fkt. doručeny prevzal právny predchodca žalovaných 1/ a 3/ predmetné oznámenie dňa 29.12.2009.

Listom zo dňa 20.11.2009 oznámil právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa a.s. žalovanému 2/, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE uzatvorenej dňa 04.11.2009 postúpil pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o úvere č. 182674136 vo výške 7.278,22 eura s príslušenstvom žalobcovi. Podľa predloženej fkt. doručeny prevzal žalovaný 2/ predmetné oznámenie dňa 21.12.2009.

Listom zo dňa 16.07.2013 označeným ako „Pokus o zmier“, oznámil žalobca právnemu predchodcovi žalovaných 1/ a 3/, že dňom 16.07.2013 bola jeho veriteľom vyhlásená mimoriadna splatnosť poskytnutého úveru. Dlžnú sumu 7.278,22 eura ho žiadal uhradiť do 15 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia.

Oznámeniami o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 16.07.2013 oznámil žalobca, ako nový veriteľ pohľadávky, ktorá mu bola postúpená na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 04.11.2009 postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., právnemu predchodcovi žalovaných 1/ a 3/ a žalovanému 2/ vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru vyplývajúceho zo zmluvy č. 182674136 zo dňa 24.08.2005 ku dňu 16.07.2013. Celkovú dlžnú sumu 7.278,22 eura žiadal uhradiť do 15 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia. Z predložených fkt. poštových podacích hárkov vyplýva, že predmetné oznámenia o zosplatnení boli podané na poštovú prepravu, pričom z ich obsahu nevyplýva dátum, kedy sa tak stalo.

6. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu a právny predchodca žalovaných 1/ a 3/ uzavreli dňa 24.08.2005 úverovú zmluvu - zmluvu o splátkovom úvere na účel rekonštrukcie nehnuteľnosti, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol právnemu predchodcovi žalovaných 1/ a 3/ úver vo výške 3.983,27 eura s úrokov sadzbou premenlivou 10,60 % p.a. v deň podpisu zmluvy, ktorý sa zaviazal splatiť v mesačných splátkach po 55,80 eura vždy k 10. dňu v mesiaci do 10.08.2015. Pri poskytnutí úveru si právny predchodca žalobcu započítal s úverom poplatok za poskytnutie úveru vo výške 132,78 eura. V zmysle Dodatku č. 1 k zmluve o splátkovom úvere, bol zmenený druh úveru z úveru na bývanie na úver bezúčelový, výška úrovej sadzby na premenlivú 12,60 % p.a. ku dňu podpisu dodatku a taktiež bola zmenená výška splátok na 60,28 eura. So žalovaným 2/ uzavrel právny predchodca žalobcu Dohodu o ručení, v zmysle ktorej sa žalovaný 2/ zaviazal uhradiť pohľadávku právneho predchodcu žalovaných 1/ a 3/ v zmysle uvedenej zmluvy o splátkovom úvere, ak tak neurobí riadne a včas dlžník. Z histórie úverového účtu vyplýva, že právny predchodca žalovaných 1/ a 3/ úver vyčerpal dňa 24.08.2005 v celkovej výške 3.850,49 eura (po započítaní poplatku za poskytnutie úveru) a celkovo zaplatil sumu vo výške 466,35 eura. Žalobca úver zosplatnil ku dňu 16.07.2013 a súčasne vyzval právneho predchodcu žalobcov 1/ a 3/ a žalovaného 2/ na zaplatenie dlhu 7.278,22 eura do 15 dní od prevzatia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, oznámenia o zosplatnení podal žalobca na poštovú prepravu. Po zosplatnení žalovaní neuhradili žalobcovi svoj dlh ani čiastočne. Pokiaľ ide o poskytnutie splátkového úveru, zmluvný vzťah medzi účastníkmi sa spravuje právnou úpravou Zmluvy o úvere. Zmluva o úvere sa považuje za absolútny obchod, avšak v prípadoch, keď je

služba poskytovaná spotrebiteľovi, na takto založený právny vzťah strán konania je potrebné aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, a to najmä ustanovenia Občianskeho zákonníka § 52 a nasl. o spotrebiteľských zmluvách. Pritom je nutné prihliadať na citované ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015 obsahujúce osobitnú úpravu pri spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Uvedené ustanovenie síce nebolo platné a účinné v čase uzavretia predmetnej zmluvy, časovo však pôsobí aj na právne vzťahy pred ich účinnosťou. Súd pritom poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 12/2014 zo dňa 21.04.2015, ako aj ustálenú aplikačnú prax súdov napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/127/2016 zo dňa 20.06.2016, rozsudok NS SR sp. zn. 4 MCdo 17/2014 z 26.11.2015, uznesenie NS SR sp. zn. 5MCdo/20/2009 zo dňa 25.01.2011, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/167/2011 zo dňa 23.11.2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/218/2012 zo dňa 11.06.2013. Predmetná úverová zmluva je teda nepochybne zmluvou spotrebiteľskou s poukazom na § 52 Občianskeho zákonníka, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy právny predchodca žalobcu konal a právny predchodca žalovaných 1/ a 3/ nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zároveň sa v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský úver upravený zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keďže na základe Dodatku č. 1 sa zmenil druh úveru z úveru na bývanie s účelom rekonštrukcie na úver bezúčelový. Súd vyhodnotil predmetnú úverovú zmluvu ako platne uzavretú s poukazom na ust. § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko spotrebiteľský úver bol poskytnutý a spotrebiteľ ho aj vyčerpá. Úverová zmluva však neobsahuje všetky podstatné náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 a 3, čo však nespôsobuje jej neplatnosť, ale v prípade ak absentuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) - ročná percentuálna miera nákladov, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri uzatváraní Dodatku č. 1 zo 08.10.2005 mal byť totiž doplnený do zmluvy o splátkovom úvere údaj o RPMN, keďže sa zmenil druh úveru, ktorý predtým nepodliehal zákonu o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 1 ods. 2 písm. a/, avšak po jeho uzatvorení sa už na predmetnú úverovú zmluvu vzťahoval. Z uvedených dôvodov by bolo potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

7. V konaní bolo taktiež preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. (bankou) a žalobcom bola dňa 04.11.2009 uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE, na základe ktorej, v spojení s jej Prílohou č. 1, mala byť pohľadávka voči žalovaným vyplývajúca zo zmluvy o úvere č. 182674136 postúpená vo výške v celkovej výške 7.278,22 eura žalobcovi, čo právny predchodca žalobcu oznámil právnenému predchodcovi žalobcov 1/ a 3/ dňa 29.12.2009 a žalovanému 2/ ako ručiteľovi dňa 21.12.2009.

Čo však bolo v danom prípade sporné, bolo splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, t.j. či právny predchodca žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s. (banka) dodržal ust. § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách pred postúpením pohľadávky voči žalovaným žalobcovi. Postúpenie pohľadávky upravujú ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, ak však postupuje svoju pohľadávku voči dlžníkovi banka, musí postupovať aj podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Banka teda môže písomnou zmluvou postúpiť pohľadávku, ktorú má voči svojmu klientovi len vtedy, ak napriek písomnej výzve banky je jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy až po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré kumulatívne musia byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky. Písomná výzva banky dlžníkovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu, ktorá musí byť preukázateľne zaslaná dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje (viď rozsudok NSSR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018). Žalobca pritom ani len netvrdil, že žalovaní boli vyzvaní na zaplatenie pohľadávky pred jej postúpením a mal za to, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, spolu s podacími hárkami, preukazujúcimi odoslanie týchto písomností žalovaným, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitimáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Tiež uvádzal, že ustanovenie

§ 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky, nakoľko účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Okrem toho uviedol, že vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy.

8. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa. V zmysle § 185 CSP môže súd vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, pričom sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu (princíp formálnej pravdy). Výnimku z princípu formálnej pravdy predstavuje len ochrana slabšej strany (napr. spotrebiteľ). V sporovom konaní má teda strana sporu jednak povinnosť tvrdenia, a jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá túto povinnosť nespĺnila. Aby strana sporu mohla splniť svoju povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí najskôr splniť svoju povinnosť tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Neunesením dôkazného bremena sa pritom rozumie procesná zodpovednosť strany za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech.

Žalobcu v prejednávanej veci zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania svojej aktívnej legitímácie v konaní. Pod vecnou legitímáciou, či už aktívnou alebo pasívnou sa vo všeobecnosti v civilnom sporovom konaní rozumie oprávnenie alebo povinnosť strán vyplývajúce z hmotného práva. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal existenciu písomnej výzvy a ani jej zaslanie dlžníkom pred postúpením pohľadávky, teda nepreukázal, že pohľadávku voči žalovaným platne nadobudol.

Podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 ZoB tak neboli splnené a vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovaným na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 04.11.2009, ktorá je v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok NSSR sp. zn. 7 Cdo 26/2017 z 28. marca 2018. Pokiaľ žalobca ešte argumentoval tým, že vo VOP (bod 19.16) si tieto podmienky postúpenia dohodli odchylné, súd má za to, že takéto ustanovenie je nepochybne neprijateľnou podmienkou, keďže nebolo dojednané individuálne a dochádza ním k zhoršeniu zmluvného postavenia spotrebiteľa. Navyše je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že nebol dodržaný ani postup v zmysle § 53 ods. 9 OZ, keď žalobca neupozornil minimálne 15 dní pred zosplatnením pohľadávky právneho predchodcu žalovaných 1/ a 3/ a žalovaného 2/ na uplatnenie tohto práva (výzva označená ako pokus o zmier je datovaná tým istým dňom ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti - 16.07.2013). Z vyššie rozvedených dôvodov je zrejmé, že žalobca svoje dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie aktívnej legitímácie v konaní, neunesol, a preto súd žalobu zamietol. Zaoberať sa ostatnými námietkami strán by bolo vzhľadom na vyššie uvedený záver o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní nadbytočné a vo vzťahu k prejednávanej veci aj bez právneho významu. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu a právny predchodca žalovaných 1/ a 3/ uzavreli dňa 24.08.2005 úverovú zmluvu - zmluvu o splátkovom úvere na účel rekonštrukcie nehnuteľnosti, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol právnomu predchodcovi žalovaných 1/ a 3/ úver vo výške 3.983,27 eura s úrokov sadzbou premenlivou 10,60 % p.a. v deň podpisu zmluvy ktorý sa zaviazal splatiť v mesačných splátkach po 55,80 eura vždy k 10. dňu v mesiaci do 10.08.2015. Pri poskytnutí úveru si právny predchodca žalobcu započítal s úverom poplatok za poskytnutie úveru vo výške 132,78 eura. V zmysle Dodatku č. 1 k zmluve o splátkovom úvere, bol zmenený druh úveru z úveru na bývanie na úver bezúčelový, výška úverovej sadzby na premenlivú 12,60 % p.a. ku dňu podpisu dodatku a taktiež bola zmenená výška splátok na 60,28 eura. So žalovaným 2/ uzavrel právny predchodca žalobcu Dohodu o ručení, v zmysle ktorej sa žalovaný 2/ zaviazal uhradiť pohľadávku právneho predchodcu žalovaných 1/ a 3/ z vyššie uvedenej zmluvy o splátkovom úvere, ak tak neurobí riadne a včas dlžník. Z histórie úverového účtu vyplýva, že právny predchodca žalovaných 1/ a 3/ úver vyčerpal dňa 24.08.2005 v celkovej výške 3.850,49 eura (po započítaní poplatku za poskytnutie úveru) a celkovo zaplatil sumu vo výške 466,35 eura. Žalobca úver zosplatnil ku dňu 16.07.2013 a súčasne vyzval právneho predchodcu žalobcov 1/ a 3/ a žalovaného 2/ na zaplatenie dlhu 7.278,22 eura do 15 dní od prevzatia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, oznámenia o zosplatnení podal žalobca na poštovú prepravu. Po zosplatnení žalovaní neuhradili žalobcovi svoj dlh ani čiastočne. Pokiaľ ide o poskytnutie splátkového

úveru, zmluvný vzťah medzi účastníkmi sa spravuje právnou úpravou Zmluvy o úvere. Zmluva o úvere sa považuje za absolútny obchod, avšak v prípadoch, keď je služba poskytovaná spotrebiteľovi, na takto založený právny vzťah strán konania je potrebné aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, a to najmä ustanovenia Občianskeho zákonníka § 52 a nasl. o spotrebiteľských zmluvách. Pritom je nutné prihliadať na citované ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015 obsahujúce osobitnú úpravu pri spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Uvedené ustanovenie síce nebolo platné a účinné v čase uzavretia predmetnej zmluvy, časovo však pôsobí aj na právne vzťahy pred ich účinnosťou. Súd pritom poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 12/2014 zo dňa 21.04.2015, ako aj ustálenú aplikačnú prax súdov napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/127/2016 zo dňa 20.06.2016, rozsudok NS SR sp. zn. 4 MCdo 17/2014 z 26.11.2015, uznesenie NS SR sp. zn. 5MCdo/20/2009 zo dňa 25.01.2011, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/167/2011 zo dňa 23.11.2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/218/2012 zo dňa 11.06.2013. Predmetná úverová zmluva je teda nepochybne zmluvou spotrebiteľskou s poukazom na § 52 Občianskeho zákonníka, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy právny predchodca žalobcu konal a právny predchodca žalovaných 1/ a 3/ nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zároveň sa v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský úver upravený zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, keďže na základe Dodatku č. 1 sa zmenil druh úveru z úveru na bývanie s účelom rekonštrukcie na úver bezúčelový. Súd vyhodnotil predmetnú úverovú zmluvu ako platne uzavretú s poukazom na ust. § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko spotrebiteľský úver bol poskytnutý a spotrebiteľ ho aj vyčerpal. Úverová zmluva však neobsahuje všetky podstatné náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 a 3, čo však nespôsobuje jej neplatnosť, ale v prípade ak absentuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) - ročná percentuálna miera nákladov, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri uzatváraní Dodatku č. 1 zo 08.10.2005 mal byť totiž doplnený do zmluvy o splátkovom úvere údaj o RPMN, keďže sa zmenil druh úveru, ktorý predtým nepodliehal zákonu o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 1 ods. 2 písm. a/, avšak po jeho uzatvorení sa už na predmetnú úverovú zmluvu vzťahoval. Z uvedených dôvodov by bolo potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

9. V konaní bolo taktiež preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. (bankou) a žalobcom bola dňa 04.11.2009 uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok č. 1105/2009/CE, na základe ktorej, v spojení s jej Prílohou č. 1, mala byť pohľadávka voči žalovaným vyplývajúca zo zmluvy o úvere č. 182674136 postúpená vo výške v celkovej výške 7.278,22 eura žalobcovi, čo právny predchodca žalobcu oznámil právnemu predchodcovi žalobcov 1/ a 3/ dňa 29.12.2009 a žalovanému 2/ ako ručiteľovi dňa 21.12.2009.

10. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným, ktorí mali vo veci plný úspech, priznal plnú náhradu trov konania voči žalobcovi. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní uviedol, že nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevyklučuje, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Ustanovenie bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok nie je v rozpore so zákonnými ustanoveniami, keďže samotný zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchyľne od ustanovení zákona, pričom predmetné ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Žalobca nevidí dôvod, pre ktorý by malo predmetné ustanovenie spôsobiť hrubý nepomer, keď v podstate vyplýva zo zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o preukázanie doručenia predmetnej výzvy, k tomu žalobca uvádza, že žalovaný v konaní nespochybnil doručenie výzvy.

Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. ho zruší a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň poukázal na rozhodnutia iných súdov vo veciach obdobných tejto.

12. Žalovaní sa a k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex officio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario, § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

14. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 3.180,60 eura spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 11.12.2010 do 04.08.2013 vo výške 205,93 eura a ročný úrok z omeškania 8,5 % zo sumy 3.180,60 eura od 05.08.2013.

15. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že neboli splnené zákonné podmienky na postúpenie pohľadávky bankou žalobcovi, nakoľko banka postupovala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 473/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, keď žalobca v konaní nepreukázal, že by pred postúpením pohľadávky od právneho predchodcu bola žalovanému preukázateľne doručená písomná výzva na zaplatenie dlhu. Žalobca nesúhlasil so zamietajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie, poukazoval na to, že v konaní naplnil všetky zákonné predpoklady domáhať sa zaplatenia finančnej sumy v zmysle podanej žaloby a zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchylné od zákona o bankách, keďže ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa odchylnú úpravu. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či správne právne posúdil jeho nárok, keď žalobca namieta nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie.

16. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom.

17. Predmetom konania je pohľadávka, ktorej zaplatenia sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovaným. V prvom rade bolo na žalobcovi, aby žalobca preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa.

18. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie predložil žalobca súdu prvej inštancie kópiu Zmluvy o postúpení pohľadávok pohľadávok č. 1105/2009/CE v spojení s Prílohou č. 1, podľa ktorej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a spoločnosťou EOS KSI Slovensko s.r.o.

ako postupníkom bola dňa 04.11.2009 uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok, pričom medzi postúpenými pohľadávkami bola aj pohľadávka voči právnomu predchodcovi žalovaných 1/ a 3/ a voči žalovanému 2/ vo výške 7.278,22 eura (istina 6.402,39 eura) s príslušenstvom (úroky 875,83 eura) vyplývajúca zo zmluvy o úvere č. 182674136 zo dňa 24.08.2005.

19. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení (ďalej aj „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

20. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle ustanovenia § 27 a nasl. zákona o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. zákona o bankách). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom-postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v ustanovení § 525 Občianskeho zákonníka, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle ustanovenia § 526 Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.

Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej

legitimácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

21. Podľa § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností .

22. Tu ide o upravenú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

23. V zmysle § 187 CSP uvedeného CSP, za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Pri hodnotení dôkazov súdom sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 191 CSP, v zmysle ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. V súlade s princípom právnej istoty ďalej toto ustanovenie uvádza, že vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Hodnotenie dôkazov súdom však nemožno považovať za ľubovôľu súdu, ale naopak „hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci, nesmie byť v rozpore s prírodnými zákonmi, musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe a pod.“ V zmysle § 220 CSP, je povinnosťou súdu uviesť v odôvodnení rozsudku ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

24. Ak je pre platnosť postúpenia pohľadávky je potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie, ktoré sú uvedené v citovanom ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitimácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením, čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Pokiaľ žalobca tvrdil, že Výzvou zo dňa 20.10.2009 vyzval právny predchodca žalobcu žalovaného na zaplatenie pohľadávky, s ktorou je v omeškaní ku dňu 30.9.2009, bolo jeho povinnosťou aj preukázať, že uvedená výzva bola skutočne žalovanému doručená, čo sa nestalo. Žalobca teda nedokázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanému doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky, čo však v konaní preukázané nebolo) a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom.

25. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je nevyhnutné konštatovať, že Slovenská sporiteľňa, a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanému (ktorá je predmetom tohto sporu) žalobcovi len po tom, ak by bol žalovaný napriek písomnej výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením, čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu žalovaného. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli (prípadne z vykonaného dokazovania ich splnenie nevyplývalo), bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť je povinný súd v konaní ex offa aj bez námietky

prihliadnuť. Je treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie, a preto bolo dôvodné jeho žalobu zamietnuť.

26. Posúdenie splnenia podmienok na postúpenie pohľadávky bankou podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách je nevyhnutné pre vyhodnotenie právneho úkonu postúpenia z hľadiska jeho platnosti, resp. absolútnej neplatnosti, čo má priamy vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, teda na výsledok samotného sporu. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom súdnom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ustanovenie § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní (por. Rozsudok KS v Trnave 24 Co 14/2019 zo dňa 22. mája 2019)

27. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách (splatnosť postupovanej pohľadávky, doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné. Preto správne súd prvej inštancie žalobu zamietol po zistení, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, ktorý tak nie je v spore vecne aktívne legitimovaný.

28. Podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta okrem obchodov uvedených v odseku 4; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky alebo pobočky zahraničnej banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné odmietnuť.

29. Podľa § 89 ods. 1 posledná veta zákona o bankách v znení účinnom od 10.6.2013 banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchýliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

30. Právna úprava ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách, na ktorú sa žalobca v podanom odvolaní odvoláva, nebola účinná v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Preto ani účastníci zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 24.8.2005 nemali možnosť upraviť si postupovanie pohľadávok (súčasných i budúcich) odchylné od vtedy účinného a platného zákona o bankách (§ 92 ods. 8 zákona o bankách).

31. S poukazom na uvedené odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti vrátane závislého výroku o nároku na náhradu trov konania potvrdil.

32. K samotnému rozhodnutiu vo veci samej odvolací súd dopĺňa, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).18.2.

33. V odvolacom konaní fakticky plne úspešným žalovaným vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa,

ktoré by odôvodňovali výnimočne úspešnému žalovaným náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP <.).

34. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP <. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).